U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. D.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2011, čj. OAM-287/LE-LE05-LE18-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, čj. 2 Az 18/2011 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené advokátce žalobce Mgr. Lilianě Křístkové **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, čj. OAM-287/LE-LE05-LE18-2011, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který věc usnesením ze dne 1. 11. 2011, čj. 60 Az 9/2011 - 10, postoupil Městskému soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, čj. 2 Az 18/2011 - 72, žalobu zamítl.

3. Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce opustil zemi původu pouze z ekonomických důvodů. Soud zdůraznil, že institut azylu neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky.

4. Důvody uvedené žalobcem nebylo možné podřadit ani pod důvody pro udělení doplňkové ochrany. Obava žalobce, že bude muset nastoupit ve Vietnamu vojenskou

službu, nespadá pod hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. O nedůvodnosti obav žalobce svědčí i skutečnost, že žalobce měl vojenskou službu nastoupit již v letech 1999 či 2000, přesto do opuštění Vietnamu v roce 2003 neměl kvůli nenastoupení vojenské služby žádné problémy. Státní orgány žalobce nijak nepostihly ani za nezaplacení pokuty, která mu byla uložena za nenastoupení vojenské služby. Podle městského soudu státní orgány Vietnamu nejeví o žalobce zájem, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobci vystavily cestovní doklad a nechaly jej bez problémů vycestovat. Z informace zastupitelského úřadu v Hanoji vyplývá, že neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí po návratu žádný postih.

5. Dále městský soud uvedl, že mezi Vietnamem a Čínou neprobíhá žádný válečný konflikt. Obava žalobce z povinnosti bojovat ve válečném konfliktu je proto nedůvodná. Branná povinnost je navíc legitimní občanskou povinností, kterou uznávají Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.), Všeobecná deklarace lidských práv i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Vyhýbání se nástupu vojenské služby, byť by bylo trestné, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

6. Závěrem městský soud připomněl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu teprve v době, kdy byl ve výkonu trestu a kdy již uběhlo sedm let od doby ukončení řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle městského soudu je zřejmé, že žalobce podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany z obavy, že dojde k vykonání rozsudku, jímž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3,5 roku a trestu vyhoštění na dobu 8 let.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

8. Stěžovatel namítl, že se městský soud nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a zda vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný řádně nezkoumal, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany.

9. Důvodem, pro který stěžovatel odmítl nastoupit výkon vojenské služby je jeho jehovistické vyznání. Za nenastoupení vojenské služby hrozí stěžovateli v zemi původu postih.

10. Žalovaný měl posoudit tíživou situaci stěžovatele jako okolnost hodnou zvláštního zřetele, pro kterou měl stěžovateli udělit humanitární azyl, případně doplňkovou ochranu. Městský soud se nezabýval tím, zda správní uvážení žalovaného nepřekročilo zákonné meze.

11. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

12. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

13. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

14. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatele.

15. Zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatel vytkl městskému soudu pouze v obecné rovině, že se nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a zda vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Rozsah přezkumu této námitky Nejvyšším správním soudem byl omezen, protože stěžovatel na podporu své námitky neuvedl žádná konkrétní skutková tvrzení ani právní argumentaci. Ve vztahu k této námitce lze obdobně použít závěry vyslovené rozšířeným senátem v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, podle něhož žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Zdejší soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že stěžovatelem tvrzené pochybení městského soudu neshledal.

16. Nejvyšší správní soud se již vyjádřil podrobně také k podmínkám, které je třeba splnit pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008 - 119) i doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz např. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008 - 62). S ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal při posouzení těchto podmínek žalovaným ani městským soudem zásadní pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

9. K námitce stěžovatele, že důvodem, pro který odmítl nastoupit výkon vojenské služby, je jeho jehovistické vyznání, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předchozí judikaturu, v níž podrobně objasnil okolnosti, za kterých by mohla být žádost osob odmítajících nástup vojenské služby uznána důvodnou (viz např. rozsudky ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008 - 83, č. 2406/2011 Sb. NSS). Tyto okolnosti nebyly v případě stěžovatele dány a stěžovatel v kasační stížnosti ani nijak blíže neupřesnil, jakým způsobem jeho vyznání mělo ovlivnit nástup vojenské služby či jak mělo souviset s tvrzeným pronásledováním.

17. Ze spisu navíc vyplývá, že stěžovatel přicestoval do České republiky nelegálně již v květnu 2003 a dne 27. 5. 2003 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté, kdy byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná a stěžovatel nebyl úspěšný ani v následném soudním řízení (Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu dne 23. 3. 2004, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako opožděnou usnesením ze dne 16. 7. 2004, čj. 4 Azs 239/2004 - 27), stěžovatel pobýval na území České republiky

nelegálně a novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 22. 9. 2011, kdy pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody a kdy mu byl uložen trest vyhoštění na osm let. Lze proto dodat, že pozdní podání žádosti o mezinárodní ochranu poté, kdy cizinec pobýval na území České republiky delší dobu nelegálně a hrozí mu vyhoštění, svědčí o účelovosti této žádosti a výrazně snižuje věrohodnost dotčeného žadatele (viz rozsudky ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005 - 54, či ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, č. 1724/2008 Sb. NSS).

18. Námitka, že stěžovatel splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, je nepřípustná, protože stěžovatel vznesl tuto námitku poprvé až v kasační stížnosti. Soudní řád správní vyžaduje, aby již v žalobě byly uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Krajský (městský) soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, jestliže stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít kasační stížnost; tak tomu v projednávaném případě nebylo.

19. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

20. Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože ten je dán ve věcech mezinárodní ochrany ze zákona (viz § 32 odst. 5 zákona o azylu).

21. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

22. Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 2 Az 18/2011 - 50, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Liliana Křístková. V takovém případě obecně platí, že hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). V nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla formulována pouze ve zcela obecné rovině bez podstatné právní argumentace, což ve značné míře omezilo rozsah přezkumu soudu. Navíc jako důvod kasační stížnosti byl označen § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přestože žaloba byla zamítnuta; jedna ze dvou hlavních (navíc velmi obecných) námitek byla nepřípustná, protože nebyla uplatněna v žalobě; kasační stížnost obsahovala žádost o přiznání odkladného účinku, přestože ve věcech mezinárodní ochrany je odkladný účinek dán přímo ze zákona na základě § 32 odst. 5 zákona o azylu; kasační stížnost byla podána k městskému soudu, přestože se již od 1. 1. 2012 podává přímo u Nejvyššího správního soudu (§ 106 odst. 4 s. ř. s.). Všechny tyto skutečnosti svědčily o zcela formálním přístupu ustanovené advokátky. Za této situace Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přiznání odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. září 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu